

běžného vzdělání pak sám o sobě v nedostatku pozitivní normy nestačí k tomu, aby nárok podobný založil.

Z předeslaného jde, že st-l neměl nároku na to, aby mu byl povolen přestup do služ. třídy I b), a nemohl proto žal. úřad porušiti jeho práv, nevyhověl-li žádosti jeho, v níž se domáhal řečeného přestupu. — — —

Č. 8764.

O b e c n í d á v k y: I. * »Bytem« ve smyslu pravidel o dávce z přepychových bytů (vl. nař. č. 143/22) rozumí se místnost nebo soubor místností, tvořící právně jeden celek a určený zásadně k účelům obývacím. — II. * Má-li držitel bytu v téže obci jinou místnost, která sice právně tvoří samostatný celek, není však určena k účelům obývacím (nýbrž jen jako skladiště starého nábytku), není tato místnost »bytem« a nemůže se proto podle § 2, posl. odst. věty prvé dávk. pravidel přičítati k obytným místnostem jeho vlastního bytu.

(Nález ze dne 26. září 1930 č. 29.308/28.)

V ě c: Městská obec Ů. proti okresní správní komisi v Úpici o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním příkazem starosty města Ů. z 15. února 1928 předepsána Filomeně N. k dávce z přepychového bytu, vyměřené ze 2 místností jejího bytu, pro rok 1927 dodatečně ještě dávka za další jednu místnost v domě jiném, tedy celkem 800 Kč. Odvolání jmenované městské zastupitelstvo nevyhovělo, kdežto osk na její odvolání rozhodnutí to i předpis dávky zrušila. — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Žal. úřad založil své rozhodnutí na tom, že sporná místnost není bytem ve smyslu § 2, posl. odst. dávk. pravidel, ježto místnost ona je u bytu jiné osoby, nemá zvláštního vchodu, nýbrž musí se do ní vcházet z místnosti obývané držitelem tohoto bytu a není jako byt zařízena, sloužíc jako skládka starého, upotřebeného nábytku. Stížnost naproti tomu namítá, že veškery tyto okolnosti jsou nerozhodny, že sporná místnost má všechny znaky místnosti obytné ve smyslu § 1 odst. 2 dávk. prav., a proto že nutno ji pokládati za byt, resp. dle § 2, posl. odst. věty první připočítati k ostatním obytným místnostem, jež má držitelka v téže obci.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Paragraf 2 posl. odst. dávk. prav. stanoví, že, užívá-li jednotlivec nebo domácnost několika bytů v téže obci, sčítají se obytné místnosti těchto bytů a platí za byt jediný. Dle ustálené judikatury nss-u jest bytem místnost anebo soubor místností, které právně tvoří jeden celek, určený zásadně k účelům obývacím. Zda ona místnost anebo soubor místností tvoří také technicky samostatný celek či nikoliv, jsouce součástí jiného technického celku, je lhostejno (srv. § 3, posl. odst. prav.). Je-li takový bytový celek principiálně určen k účelům obývacím, je pak

ovšem lhostejno, zda jednotlivých jeho částí se k účelům bydlení skutečně užívá či nikoliv, leč by tyto části již dle své povahy vylučovaly používání k účelům bydlení a tím charakter součásti bytu (na př. kaple). Není-li však takový celek určen vůbec k obývacím účelům, nelze jej pokládati za byt ve smyslu pravidel o dávce z přepychových bytů.

V daném případě sporná místnost tvoří sice o sobě právní celek, jsouc na rozdíl od ostatních místností technicky s ní souvisejících vyhrazena dispozici majitelky domu, není však jako takový celek určena vůbec k účelům bytovým, nýbrž jako pouhé skladiště nábytku. Není tedy »bytem« a nemůže proto ani podle § 2 dávk. prav. býti sčítána s ostatními místnostmi vlastního bytu zúčastněné strany.

Č. 8765.

O b e c n í d á v k y: Podle jakých hledisek jest postupovati při vrácení obecní dávky z pálených lihovin z francovky »Diana«, vyvezené z obvodu hlav. města Prahy podle dávkových pravidel z r. 1923?

(Nález ze dne 26. září 1930 č. 5625.)

V ě c: Firma »Diana, výroba francovky, společnost s r. o.« v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o vrácení dávky z pálených tekutin lihovitých.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Stěžující si společnosti byla z vyráběné a z obvodu hlav. města Prahy vyvezené francovky ve smyslu čl. VI. A, b) pravidel o vybírání obecní dávky z pálených lihovitých tekutin v Praze, schválených min. vnitra v dohodě s min. fin. výnosem z 19. března 1923, vrácena dávka 8 h za každý hektolitrový stupeň alkoholu. Ve správním řízení domáhala se st-lka, aby místo 8 h bylo jí vráceno podle čl. VI. A a) 80 h za každý hektolitrový stupeň alkoholu, poněvadž francovka »Diana«, st-lkou vyráběná, jest způsobila k lidskému požívání. Žádosti byly radou hl. m. Prahy a pak v cestě instanční sborem hl. m. Prahy pro vyřizování stížností zamítnuty, poněvadž podle posudku chemické stanice W. a H. z 18. října 1923, jež si st-lka sama opatřila, francovka »Diana« slouží výhradně k léčbě jako mazání. O francovce »Dianě« jest všeobecně známo, že pitnou není a že se jí k pití neužívá — třeba že, kdyby ji někdo vypil, na zdraví by si neublížil — takže patří mezi lihové nápoje, jež neslouží lidskému požívání.

V odvolání k žal. úřadu uplatňovala st-lka, že ve smyslu zákona o potravinách, který potvrzuje i codex alimentarius, jest francovka tekutinou k užívání způsobilou. Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání a připojil se k názoru vyslovenému stížnostním sborem, že pro sporný případ rozhoduje, zdali slouží francovka »Diana« lidskému požívání čili nic. Svůj úsudek, že tomu tak není, opřel o již naznačený odborný posudek výzkumné stanice, dle něhož francovka »Diana« jest prostředkem léčebným jakožto mazání, a poukázal dále na údaje samotné st-lky, která uváděla již v podání z 22. ledna 1921, že francovka